

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

De la sostenibilitat del país

Guanyadors, perdedors i el paper de la política

Llegia fa unes setmanes Joan Majó, exministre d'Indústria de Felipe González, que explicava a l'*Ara* que "per un seguit de fenòmens recents, tant de caràcter natural com econòmic o social, estem començant a veure amb molta més claredat –i, per tant, amb molta més preocupació– que s'estan posant en perill la tranquil·litat i la pau social".

Efectivament, a casa nostra també, la sostenibilitat de la societat està en perill pel canvi climàtic però també per les desigualtats que han portat a la consolidació de dues Andorres.

Seria, al meu entendre, un error pensar que el canvi pot venir només de la pròpia responsabilitat personal que ens ha de portar a revisar els comportaments.

El canvi només podrà posar-se en pràctica amb noves regulacions i amb actuacions dels poders públics, Govern i Comuns.

La responsabilitat –enorme– que tindrà el nou govern que es constitueixi la pròxima primavera serà de proveir de serveis públics (educació, sanitat, seguretat i transport) establint les normes –fiscals, laborals, de mercat– per impulsar el progrés social però, alhora, per combatre qualsevol mena d'insostenibilitat.

Ara que s'acosten les eleccions generals hem de recordar que l'objectiu de les mesures públiques que defensem els progressistes és impulsar el benestar personal i general. Aquestes mesures suposen normalment posar uns límits a la llibertat in-

dividual, tenint en consideració la llibertat dels altres i els interessos generals.

Les decisions concretes de cada moment sovint generen guanyadors i perdedors.

Aquest és un element que cal tenir en compte, ja que ben segur els que promouen aquelles decisions buscaven una cosa però no l'altra.

S'haurà d'intentar, doncs, reparar els possibles perjudicis causats.

Però en els moments presents sembla evident que el Govern té una gran dificultat per prendre decisions, ja sigui de vegades per incapacitat i d'altres per la incertesa o la complexitat. Però, al capdavall, l'immobilisme es

La política ha d'evitar la confrontació i orientar-se a la negociació i al pacte

deriva de la por als efectes a curt termini que poden tenir les decisions en els resultats electorals.

Tot plegat, també ho ha escrit Joan Majó, "crea en els ciutadans una manca de perspectives de futur i una menysvaloració dels governants, fet que porta a l'absentisme i a una polarització en els extrems de les actituds polítiques ciutadanes".

Els progressistes d'SDP portem mesos defensant que en situacions excepcionals com les que estem vivint, l'activitat política andorrana –sense aban-

donar la diversitat d'opinions i d'ideologies– ha d'evitar la confrontació i hauria d'estar més orientada a la negociació i el pacte.

Això té un nom: pactes d'Estat.

Són les mesures, fruit d'una negociació, que s'aproven per una àmplia majoria de les forces polítiques i, també, els grups d'interessos de la vida real, econòmics i socials.

Així vam fer el 1992 i 1993 la Constitució. Crec que ara, vista la complexitat de gestionar la sortida de l'actual crisi econòmica, l'enorme deute públic i la urgent necessitat d'encarar alhora la negociació d'un bon acord d'associació amb la Unió Europea, el país necessita provocar una situació de consens semblant.

Faig doncs referència a un gran acord, d'un pacte de país precís en els objectius, capaç de comprometre les principals organitzacions econòmiques, culturals i socials en uns grans objectius per al proper quart de segle. Penso que en el cas de les infraestructures o les energies renovables la necessitat de grans acords estratègics no té gaire discussió. Però també són indispensables en terrenys com ara la sanitat i l'educació. Els canvis que s'estan accelerant brutalment exigeixen replantejaments de fons.

Estic convençut que si uns i altres no som capaços de reconstruir aquesta majoria a favor dels grans projectes que exigeixen els actuals canvis econòmics i socials, Andorra no se'n sortirà.